

האשה בתרא פרק שישה עשר יבמות

סמורת הש"ס

כליו דחיישין לשאלה - וכליו מלא קשור ללא חיישין לשאלה איכא למימר בכלים שאין דרכן להשלים כמו שפירש ריב"ן ללא חיישין לשאלה : **כליו** דחיישין לשאלה - ואם תאמר מלא פירות בכלי דבפ' אלו מליאות (ב"מ דף קד:) משמע דהו סימן ויחזיר ואמאי לא חיישין לשאלה ויש לומר

מוכסא הוא - ואע"ג דסימנין דרבנן אסימן כי האי סמכין אפילו (6) אחיסור דאורייתא : דארוך וגו' - לאו סימנין נינהו : כליו - בגדיו שמה לאחר השלין ואותו אחר מת ורלוהו אלו וסבורים שהו בעל הבגדים : תמור כסימני אוכף - דקיימא לן בחלו מליאות (ב"מ דף קד מי) דמהדרין : לא שייני אינשי - בעל החמור לא היה שואל אוכפו של זה לחברו : דמסקיב לים - דאש"ר - מאי בלע"ז : מלאו קשור בכיס בו - מאי איכא למימר ליחוס אע"פ שהוא מכיר את הכיס יש לחוש שמה השאילו לאחר וקשר בו גט זה והחזירו לזה וסכה בו את הגט : ליוסא - שמה יעשה חותם וזורה כנגד עבדתו וילך ויראהו לאשתו ויטול הימנה כל אשר ישאל : מנחשי אינשי - שלא יטול זה מזוה ולי קשיא הא קתני או שנמלא בין כליו הא אמרן דחיישין לשאלה לא קשיא כליו דמתנין הייט בגדיו ודרך להשאל מלבושים וכליו דגיטין הייט בין כלי תשמישי ביטו כתיבתו שאין דרך להשאלים : ואיבעית אימא כליו - דמתני' דקתני בגופו ובכליו דלא סמכין אסימניו : כסומי ויחזיר - דלא אמרינן הו סימן בגלבושו אי שחרין הו או לבנים הו דלון זה סימן שהרבה יט שחרין ולבנים ואדומים : והא קתני פיעא - דמתני' (לקמן דף קכא) : מן הארכובא ולמטא לא הנשא - דחיי ואי משום טביעה הואיל ומים שאין להם סוף חיישין שמה ילא מן המים ועלה ברחוק פרסה או יותר ולא ראוהו קתני מן הארכובה ולמעלה הנשא אלא מגוייד לא חיי : שאני מיא דמרוו מפס - מחזיקות ומגדלות כזב המכה וחברו מיטרא ריח לאילני במס' תענית (דף ג:) : גידיה לגמליה - לשון גורו אילנא (דניח ד) : ולא אפסקיה לגמליה - ולא הפסיק לגמור את קול גערתו שהיה טעור עד שמת : מלוכסא - באש שמוך המכה מתרפא : זכרס - הנשחט : יכסכו ויפנו - אלאו כחי מחזיקין : ומשני מי הוא - לפיכך גיטו גט וסופו למות הלכך מעידין : אלא מעתה - הואיל ודלוי ימות יחא גולה השוחטו אם נפל סכין מידו עליו ושחטו אלמה תניח און גולה ואפילו מת שמה מחמת דבר אחר מת : על ידו - בשבילו : הרוח כלכלסו - ומחמת הרוח מת הלכך דבר ברור שימות קודם שימירוהו לינשא והשתא פריך ליה ממגוייד וגוסס ואתו גוסס שסופו למות הוא מת לאלתר והוא הדין נמי דמגוייד מייא לאלתר מדקתני מגוייד בהדי גוסס וא"ת בלאו מילתיה דרשב"ל תקשי ליה רישא לסיפא וי"ל דמעיקרא לא קשיא ליה רישא לסיפא דמאי לאוקמי רישא דלון מעידין היינו לאלתר וסיפא דתנשא היינו לאחר י"ב חדש אבל אמילתיה דרשב"ל לא מני לשנוי : אלא מעתה יחא גולה על ידו - לשואל דחשיב ליה מת קפריך דיון דמת הוא יש לו לגלות דס"ד טעמא דחייב לגלות לפי שמת נאלתר אבל לא מת לאלתר לא יחייב גלות כלל דלישנא דוימות דכתיב גבי גלות משמע ליה שמת לאלתר ולית ליה השתא הא דאמרינן בפרק אלו נערום (כתובות נב: וס) ונקמה המכה בשוגג מאי ונקמה ונקמה מגלות ואע"פ שחייב מיתה במזיד אפילו לא מת (ב) זמן מרובה יש חילוק בין מיתה לגלות כי היכי דמפלגי בין דרך ירידה לדרך עלייה גבי גלות ולא גבי מיתה אבל אין לומר דמאס רוח כלכלסו או קירב מיתתו אין לנו לפטוריו כיון שמת לאלתר דהא אכתי לא ידעינן להכי טעמי :

סימן מובהק קא מיפלגי מר סבר סימן מובהק ומר סבר לאו סימן מובהק ולהך לישנא דאמר רבא סימנין דאורייתא הא קתני אף על פי שיש סימנין בגופו ובכליו גופו דארוך וגו' כליו דחיישין לשאלה ואי חיישין לשאלה חמור בסימני אוכף היכי מהדרין לא שיילי אינשי אוכפא דמסקיב ליה להברא מצאו קשור בכיס ובארנקי ובטבעת היכי מהדרין טבעת חייש לזיופי כים וארנקי מנחשי אינשי ולא מושלי ואיבעית אימא כליו בחזירי וסומקי : ואפילו ראוהו מגוייד וכו' : למימרא דמגוייד חיי ורמיניה *אדם אינו מטמא עד שתצא נפשו אפילו מגוייד ואפי' גוסס טמויי לא מטמא הא מיהויא לא חיי אמר אביי לא קשיא הא ר"ש בן אלעזר הא רבנן דתניא מעידין על המגוייד ואין מעידין על הצלוב רבי שמעון בן אלעזר אומר אף על המגוייד אין מעידין מפני שיכול לכוות ולחיות ומי מצית לאוקומי כר"ש בן אלעזר והא קתני סיפא *מעשה בעסיא באחד שישילשלוהו לים ולא עלתה בידם אלא רגלו ואמרו תבמים מן הארכובה ולמעלה תנשא מן הארכובה ולמטה לא תנשא שאני *מיא דמרוו מכה והאמר רבה בר בר הנה לדידי חזי לי הווא מייעא דשקיל ספסירא וגיידיה לגמליה ולא אפסקיה לגערותיה אמר אביי הדיא כדושה הויא רבא אמר בסכין מלוכנת ודברי הכל : והיה אוכלת וכו' : אמר רב יהודה אמר שמואל כ"ל שנו אלא ממקום שאין נפשו יוצאה אבל ממקום שנפשו יוצאה מעידין *וא"ר יהודה אמר שמואל ישחט בו שנים או רוב שנים וברח מעידין אינו *והאמר רב יהודה אמר שמואל ישחט בו שנים או רוב שנים ורמו ואמר כתבו גט לאשתי הרי אלו יכתבו ויתנו חי הוא וסופו למות אלא מעתה יהא גולה על ידו אלמה תניא ישחט שנים או רוב שנים הרי זה אינו גולה הא איתמר עלה אמר רב הושעיא 'חיישין שמא הרוח כלכלסו אי נמי שמא איהו קירב

מא מ'י' ס"א מה"י סמחא מת ה"י טו סמך לאון רלא טובע"ט י"ד סימן טע : ז ב מ'י' פ"ג מה"י גירוסין כל' יח סמך טש"ט ט טובע"ט אה"ע סימן י' טע"ף לא : יח ג מ'י' טע ה"י י טובע"ט טע טע"ף ל' יח ד מ'י' טע פ"ב ה"י י' סמך טש"ט טע סימן קכ"א טע"ף ט : כ ה' מ'י' פ"ס מסל'ו רוחה ה' ב :

תוספות ישנים
מבויי הוא דלא טעמא הא מחייל לא מיי - וא"ת מנא ליה למידק הכי הא גוסס קתני דלא שייך למידק הכי דהא דלוי און מעידין על גוסס וי"ל דלא דמי לגוסס כי מני חיי אשתיך לאשטעין דלא טעמא והגם דכהן מוזכר מליגט בו כדנפקא לן מקרא בפרק ג' מיין [דף מג ע"א] להחלו משעשה הלל (הלל במזיד) אבל מגוייד אי מחייל חיי לא אשתיך לאשטעין דלא טעמא :

הגהות הב"ח
(6) רש"י ד"ה מוכסא וכו' אפילו באיסור : (3) ת"ס ד"ס אלא וכו' אפי' לא מת לאלתר אלא לאחר זמן מרובה :

מיר מ"י אהלות ס"א מ"י

[לקמן קכ"א]

[עלי מן לקמן קכ"א]

[גישין טב]

טע

לגבי גלות פטור ומיהו לענין אשתו מעידין עליו דודאי ימות : קירב תקשי ליה רישא לסיפא וי"ל דמעיקרא לא קשיא ליה רישא לסיפא דמאי לאוקמי רישא דלון מעידין היינו לאלתר וסיפא דתנשא היינו לאחר י"ב חדש אבל אמילתיה דרשב"ל לא מני לשנוי : אלא מעתה יחא גולה על ידו - לשואל דחשיב ליה מת קפריך דיון דמת הוא יש לו לגלות דס"ד טעמא דחייב לגלות לפי שמת נאלתר אבל לא מת לאלתר לא יחייב גלות כלל דלישנא דוימות דכתיב גבי גלות משמע ליה שמת לאלתר ולית ליה השתא הא דאמרינן בפרק אלו נערום (כתובות נב: וס) ונקמה המכה בשוגג מאי ונקמה ונקמה מגלות ואע"פ שחייב מיתה במזיד אפילו לא מת (ב) זמן מרובה יש חילוק בין מיתה לגלות כי היכי דמפלגי בין דרך ירידה לדרך עלייה גבי גלות ולא גבי מיתה אבל אין לומר דמאס רוח כלכלסו או קירב מיתתו אין לנו לפטוריו כיון שמת לאלתר דהא אכתי לא ידעינן להכי טעמי :

חיישין שמה הרוח כלכלסו - ודוקא בגלות ולא במיתה כדפרישית לעיל והא דאמר ונקמה המכה מגלות הא לא הלך על משענתו אע"פ ששהה הרבה חייב גלות איכא למימר כיון דליכא כלכלסו דרוח כיון דשיחא דשיחא ולא פירכס כלל :

לקולא